

ДО: УСТАВЕН СУД НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

ул. „Кеј Димитар Влахов“ бр. 19 – 1000 Скопје, РМ

тел./факс: 02/3119-355; www.ustavensud.mk; mail@ustavensud.mk

ПОДНОСИТЕЛ: ЛЕВИЦА – Политичка партија

ул. „Мирослав Крлежа“ бр. 20/1-12, Општина Центар – 1000 Скопје

ЕМБС: 7108192; Трансакциска с-ка: 370001100160933 – Еуростандард Банка

www.levica.mk; contact@levica.mk; тел. 077/663-374

ИНИЦИЈАТИВА

ПРЕТСТАВКА ЗА ПОВЕДУВАЊЕ ПОСТАПКА

ЗА ОЦЕНУВАЊЕ НА УСТАВНОСТА НА ЗАКОН И ПОДЗАКОНСКИ ПРАВЕН АКТ

ПОРАДИ ФОРМАЛНО-ПРАВНИ ПРИЧИНИ

I

Целта на оваа граѓанска иницијатива, односно петиција за т.н. конституциона, јудициелна, нормативна, репресивна и апостериорна контрола in abstracto, е поведување постапка за оценување на уставноста на:

1. **Указот за прогласување на Законот за употреба на јазиците бр. 08-263/1 од 14 март 2018 год.** (Службен весник на РМ – 7/19 од 14.I.2019, стр 7, нумерација 108) како општ подзаконски правен акт; и
2. т.н. **„Закон за употреба на јазиците“ во целина** (2018) – како општ легислаторен акт, односно правен пропис донесен од страна на Собранието на РМ, а илегално објавен во Сл. весник на РМ – 7/19 од 14.I.2019.

II

Оваа иницијатива за оцена на уставноста на дел од овој Закон ја поднесуваме како своевидна actio popularis sui generis, согласно чл. 24, ст.1; чл. 108; чл. 110, ст.1, ал.1 и чл. 112, ст.1 од **Уставот на Република Македонија** (1991); како и чл. 12 од **Деловникот за работа на Уставниот суд на РМ** (1992).

III

Во склоп на оваа иницијатива, поради итноста и сериозноста на ова правно прашање важно за соживотот и меѓуетничките односи во земјава, ги истакнуваме следниве две **посебни барања**:

1. **Барање за изрекување времена мерка** (по чл. 27 од **Деловникот**) – поради тоа што со ефективното спроведување во пракса на побиваните акти, односно со нивното извршување можат да настанат тешко отстранливи и штетни последици по унитарноста на Републиката, како и поради огромниот број засегнати луѓе и големите финансиски импликации на овие прописи, **неодложно бараме** – во текот на

траењето на постапката, а до донесувањето на конечната одлука – Судот да донесе привремено решение за запирање на извршувањето на поединечни акти или дејствија преземени врз основа на оспорениот т.н. Закон и Указ.

2. **Барање за спојување на постапката** (по чл. 21 од Деловникот) – алтернативно бараме, доколку во меѓувреме и други, правни или физички лица, покренале постапка за истата правна работа – овие посебни иницијативи да се здружат со првоподнесената, придружувајќи се на веќе образуваниот предмет, а за сите нив заедно да се води само една и *единствена постапка* и да се донесе една одлука in meritum.

IV

Бараме **поништување** на побиваните правни акти во целина, т.е. **целосна касација** со ретроактивно дејство ex tunc – со Ваша конечна и мериторна одлука – од причини што, основано, сметаме дека постојат неотстранливи *формално-правни причини* за нивна ништовност поврзани со процедурата на носење и објавување, кои се во директна спротивност со Уставот на РМ (1991), со Законот за Собранието на РМ (Сл. весник на РМ - 104/2009) и со Деловникот на Собранието на РМ (ПТ 2013).

V

Сметаме дека горенаведените побивани актив се **спротивни** на следниве **уставни одредби**, стипулирани во нормативниот дел на Уставот на РМ (1991) – особено во Делот I: *Основни одредби*; во Делот II: *Основни слободи и права на човекот и граѓанинот* – оддел 3 „Гаранции на основните слободи и права“; во Делот III: *Организација на државната власт* – оддел 1 „Собрание на РМ“, оддел 2 „Претседател на РМ“, оддел 3 „Влада на РМ“ и оддел 4 „Судство“; како и во Делот IV: *Уставен суд на РМ*:

а) **чл. 8, ст.1; ал. 3 и 4 од УРМ:**

Темелни вредности на уставниот поредок на Р. Македонија се:

т. 3: **влaдеењето на правото;**

т. 4: поделба на државната власт на законодавна, извршна и судска.

б) **чл. 51 од УРМ:**

Во Република Македонија законите мораат да бидат во согласност со Уставот, а сите други прописи со Уставот и со закон.

Секој е должен да го почитува Уставот и законите.

в) **чл. 95, ст.3 од УРМ:**

Организацијата и работата на органите на државната управа се уредуваат со закон што се донесува со двотретинско мнозинство гласови од вкупниот број пратеници.

г) **Амандман XXV (2005) на чл. 98 од УРМ:**

т.3: *Видовите, надлежноста, основањето, укинувањето, организацијата и составот на **судовите, како и постапката пред нив**, се уредуваат со закон, што се донесува со двотретинско мнозинство гласови од вкупниот број пратеници.*

д) чл. 52, ст.1-2 од УРМ:

Законите и другите прописи **се објавуваат** пред да влезат во сила. Законите и другите прописи се објавуваат во „Службен весник на РМ“ најдоцна во рок од седум дена од денот на нивното донесување.

ѓ) чл. 75, ст. 1-2 од УРМ:

Законите се прогласуваат **со указ.**

Указот за прогласување на законите го потпишуваат претседателот на Републиката и претседателот на Собранието.

е) чл. 87 од УРМ:

Претседателот на Републиката **е одговорен за кршење на Уставот и законите** во вршењето на своите права и должности.

Постапка за утврдување на одговорност на претседателот на Републиката покренува Собранието со двотретинско мнозинство гласови од вкупниот број пратеници.

За одговорноста на претседателот одлучува Уставниот суд со двотретинско мнозинство гласови од вкупниот број судии.

Ако Уставниот суд утврди одговорност на претседателот на Републиката, функцијата му престанува по сила на Уставот.

ж) чл. 110, ст.1, ал. 6 од УРМ:

Уставниот суд на Република Македонија:

т.б: одлучува за одговорноста на претседателот на Републиката.

з) чл. 82 од УРМ:

Во случај на смрт, оставка, трајна спреченост да ја врши функцијата или престанок на мандатот по сила на Уставот, до изборот на нов претседател на Републиката, функцијата претседател на Републиката ја врши **претседателот на Собранието.**

Настапувањето на условите за престанок на функцијата претседател на Републиката го утврдува Уставниот суд на РМ по службена должност.

Во случај на спреченост да ја врши функцијата, претседателот на Републиката го заменува претседателот на Собранието.

Кога претседателот на Собранието ја врши функцијата претседател на Републиката, тој учествува во работата на Собранието без право на одлучување.

с) чл. 67, ст. 2-3 од УРМ:

Претседателот на Собранието го претставува Собранието, се грижи за примена на Деловникот на Собранието и врши други работи утврдени со Уставот и со Деловникот на Собранието.

Функцијата претседател на Собранието е неспојлива со вршење на друга јавна функција, професија или функција во политичка партија.

и) чл. 38, ст. 3-4 од Законот за Собранието на РМ (2009):

Ако претседателот на Републиката одлучи да не го потпише указот за прогласување на законот, Собранието повторно го разгледува законот согласно со Деловникот, во **рок од 30 дена** од денот на донесувањето на законот.

По повторното разгледување на законот, амандмани можат да се поднесуваат само во врска со укажувањето на претседателот на Републиката.

ј) чл. 6 од Законот за објавување на законите и другите прописи во Службен весник на РМ (Сл. весник на РМ - 56/1999 и 43/02):
Законите и другите прописи и акти се објавуваат по правило во **првиот нареден број** на ‘Службен весник на РМ’.

ОБРАЗЛОЖЕНИЕ

1. КОНСТАТИРАНИ УСТАВНИ ПРЕКРШУВАЊА

1) ЗАКОНОТ ГО НЕМА ПОТРЕБНОТО КВАЛИФИКУВАНО ПАРЛАМЕНТАРНО МНОЗИНСТВО

Според погорецитираните чл. 95 и 98 од УРМ [Амандман XXV/2005], со императивна конституциона норма *sticti iuris* е предвиден строг и квалификуван **правен режим на *ius cogens*** за нормирање и легислативно уредување на судските и управните постапки исклучиво со т.н. *системски/органски закони* кои се носат со поголемо, т.е. 2/3 мнозинство гласови од вкупниот број пратеници во Собранието на РМ!

Argumentum a fortiori, недозволиво и правно невозможно е со т.н. **обичен закон** – кој *de iure* и *de facto* може да се донесе со релативно или апсолутно мнозинство гласови, односно со најмалку 41 или 61 пратеник – да се уредува правна материја за чие регулирање е потребно минимум квалификувано мнозинство гласови, односно најмалку 80 пратеници по сила на устав (*ex constitutionis*)! Со други зборови, во јавното право ниту се видело, ниту се чуло со обичен закон да менувате системски закони.

Затоа, членовите од предметниов „Закон за употреба на јазиците“ (скратено: ЗУЈ) кои се однесуваат на функционалното процесно и административно право, односно на **судските и управните постапки**, се противуставни *per excellence* – оти ЗУЈ, после суспензивното вето ставено од страна на Претседателот на Републиката, се изгласа со апсолутно мнозинство гласови, поточно со 64 гласа „ЗА“ – што значи недостасуваат 16 гласа до потребните 80! Не може со ваков омнибус закон, кој се носи со обично/просто мнозинство, да се регулира системска правна материја која според Устав се уредува само со двотретинско + „бадентерово“ мнозинство гласови.

2) ПРОБИЕНИ СЕ МАКСИМАЛНИТЕ УСТАВНИ И ЗАКОНСКИ РОКОВИ ЗА ОБЈАВА НА ЗАКОНОТ

Правото на суспензивно вето на шефот на државата е регулирано во уставниот оддел посветен на Собранието на РМ [чл. 75], а не како што би се очекувало во одделот посветен на Претседателот на РМ. Ова несомнено ја потврдува констатацијата дека ветото има легислативна функција и е дел од законодавната постапка. Со други зборови, *промулгацијата* (лат. *promulgatio* = „обнародување“, потпишување на указот за прогласување на законот) претставува претфинален чин при донесувањето на законите, кој непосредно ѝ претходи на **публикацијата** (*publicatio*), т.е. на конечното обзnanување, односно на официјалното објавување на законот во Службен весник.

А нашиот Устав содржи императивна, безрезервна и когенсна норма која прецизира дека „законите се објавуваат во Службен весник на РМ најдоцна во **рок од седум дена** од денот на нивното донесување“ [чл. 52, ст.2]! Понатаму, *Законот за објавување на законите и другите прописи во Службен весник на РМ* (1999) прецизира дека: „Законите и другите прописи и акти се објавуваат по правило во првиот нареден број на ‘Службен весник на РМ’“ [чл. 6]! Оспорениов ветеран ЗУ, по втор пат е усвоен на 32-та седница на Собранието на РМ, одржана на ден 14 март 2018 год. Оттука, максималниот уставно дозволен рок за објава на донесениот законот истекол на 21 март 2018 – по што, ЗУ не може да се објави и да влезе во задолжителна правна сила, односно не може да произведе никакво обврзувачко дејство во нашиот правен поредок. Спорниот ЗУ недозволиво е објавен на 14 јануари 2019 година, што значи дури после десет месеци од денот на неговото прегласување, што само по себе е правен нон-сенс и создавање опасен преседан кој го урува начелото на правна сигурност на граѓаните.

3) УКАЗОТ ЗА ПРОГЛАСУВАЊЕ НА ЗАКОНОТ ГО НЕМА ПОТРЕБНИОТ „ВРЗАН ПОТПИС“

Указот со кој е прогласен овој контроверзен донесен „закон“ за прв пат во нашата уставно-правна историја го има само потписот од страна на собранискиот спикер – м-р Талат Џафери, а нема потпис од Претседателот на Републиката, туку на негово место има ставено фуснота [!]. Вториот потпис е на извесен г. Неџбедин Ибраими – **Заменик на Генералниот секретар на Собранието на РМ**, кој – неповикан од никого – тврди дека „реписот е верен на оригиналот“ [!], со што *in flagrante* се руши начелото на тријалистичка *поделба на власта* и конститутивниот принцип на „кочници и рамнотежа“ (*check and balance*) помеѓу трите власти.

Да појасниме: во случајов на нашиот Устав станува збор за она што, уште од Римското право, во јуристичката теорија е познато како т.н. **несовршен закон** (*lex imperfecta*), односно правна норма која: прво – нема предвидено никаков прецизен *уставен рок* во кој претседателот е должен да го потпише законот со кој не се согласува; и второ – не содржи никаква *санкција* во случај на непочитување на оваа уставна претседателска должност, освен можноста за иницирање на импичмент против Претседателот.

Според нашето уставно право, указот се испраќа до Службен весник од Кабинетот на **Претседателот на Републиката** – како адресант – а не од кабинетот на претседателот на Собранието на РМ: „За објавување на прописите и другите акти на претседателот на Републиката се грижи службата на претседателот на РМ“ [чл. 5, ст.2 од *Законот за објавување на законите и другите прописи во Сл. весник на РМ*]. Оттука, ако нема потпишан претседателски указ, кој е *conditio sine qua non* во случајов – нема ни закон! Оти законот се смета за дефинитивно донесен единствено кога Претседателот на Републиката, своерачно, ќе го потпише указот за негово прогласување. Тогаш и само тогаш конкретниот закон, кој претходно бил изгласан, може да биде објавен, а подоцна и да влезе во сила (*urbi et orbi*), т.е. да започне ефективно да се применува. Значи, без указот – кој, всушност, има дејство на

„пораѓање на законот“ – законот сè уште го нема и тоај е само обично парче хартија: тој не постои и, следствено, не ни може да произведе никакво правно дејство. Бараме овој *ноторен факт* (facta notoria) Уставниот суд на РМ, како чувар на уставноста и законитоста, само да го потврди со своја конечна одлука.

4) ПАРЛАМЕНТОТ ВООПШТО НЕМА ИНИЦИРАНО Т.Н. ПОСТАПКА ЗА „ИМПИЧМЕНТ“

При вакво одбивање на ставање потпис од страна на Претседателот на Републиката и по втор пат, единствено правно средство што му стои на располагање на парламентот е тој да иницира т.н. **постапка за импичмент** на Претседателот! Тука, всушност, Претседателот ризикува да биде прозван, т.е. повикан на *одговорност за кршење на уставот и законите* [по чл. 87 од УРМ], но истовремено – дури и по цена да ја изгуби функцијата – етички доследно сака да ја алармира јавноста за непропорционалноста и штетноста од донесувањето на конкретниот закон. Гледано компаративно-правно, во суштина, станува збор за вистинско витештво во борбата за добри и уставни закони и за маневар кон анимирање на јавноста, со цел вршење институционален и политички притисок врз законодавецот – тој, во иднина, да не се однесува арбитарно, неодговорно и противуставно.

5) ПРЕТСЕДАТЕЛОТ НА СОБРАНИЕТО ГИ ПРЕЧЕКОРИЛ СВОИТЕ ДЕЛОВНИЧКИ ОВЛАСТУВАЊА
(Т.Н. ULTRA VIRES АКТ ОД СТРАНА НА СОБРАНИСКИОТ СПИКЕР)

(а) ЗУ], наместо да биде разгледуван во матичните работни тела на Собранието на РМ - Комисијата за политички систем, Комисијата за финансирање и буџет или, евентуално, и во Комитетот за односи меѓу заедниците – тој лаконски и без основ е разгледуван само од **Комисија за европски прашања** која ја раководи партиски член кој доаѓа од истата политичка партија како и собранискиот спикер!? Предлог-законот ниту содржи одредби со кои се врши усогласување со правото на ЕУ, ниту се наведени податоци за изворниот акт на ЕУ со полн назив, број и датум. Дополнително, во Предлогот нема поднесено *изјава за усогласеност*, потпис на министерот и не што не е јасно наведен правниот акт на ЕУ, туку воопшто не е наведен никаков акт на ЕУ со кој се врши усогласување на нашата легислатива, т.е. нејзина хармонизација со европското законодавство. Оттука, свесно и грубо е злоупотребена т.н. *скратена постапка* за носење на законот и најдиректно е прекршен Деловникот на Собранието на РМ (ПТ 2013): „Кога предлогот на закон содржи одредби со кои се врши усогласување со правото на ЕУ, во воведот се наведуваат и податоци за изворниот акт на ЕУ со полн назив, број и датум. Со предлогот се поднесува и изјава за усогласеност, потпис на надлежниот министер и јасно наведување на правниот акт на ЕУ со кој е извршено усогласувањето“ [чл. 135, ст. 4–5].

(б) **Прекршен е Деловникот на Собранието на РМ:** „Ако предлогот на закон не е подготвен во согласност со одредбите на овој деловник, претседателот на Собранието, пред да го достави на пратениците, ќе побара од предлагачот да го усогласи со одредбите на овој деловник. Ако предлагачот не го дополни предлогот на законот во рок од 15 дена од барањето на претседателот на Собранието се смета

дека предлогот на законот не е поднесен“ [чл. 136]! Евидентно од погоре наведеното, конкретниот Предлог-закон не е во согласност со предвидените деловнички одредби – конкретно со чл. 135 – па претседателот на Собранието ја занемарил својата службена должност и не му го вратил Предлогот на подносителот на дополнување, со што флагрантно го прекршил чл. 136 од Деловникот на Собранието, а во ваква ситуација настапува несоборливата *правна претпоставка* (praesumptio iuris) дека законскиот предлог како воопшто и да не е поднесен, бидејќи истиот не е корегирани.

(в) Во поглед на прашањето за неразгледување на **опозициските амандмани**, кои патем речено се уредно и благовремено поднесени и соодветно архивирани, пречистениот текст на собранискиот Деловник е сосема јасен: „По повторното разгледување на законот, амандмани можат да се поднесуваат само во врска со укажувањето на претседателот на Републиката“ [чл. 173, ст.3]! Иста ваква одредба содржи и чл. 38, ст.4 од *Законот за Собранието на РМ* (2009). Ова, во случајов е целосно испочитувано – бидејќи амандманите на пратениците од ВМРО-ДПМНЕ се стратешки добро осмислени и тактички поднесени токму во врска со деветнаесетте законски члена на кои, претходно, Претседателот веќе даде јасни *писмени забелешки* до парламентот [особено за чл. 1–14, чл. 16–17 и чл. 22–24]. Но, наместо да бидат поединечно разгледувани, овие амандмани најдрско се фрлени во ѓубре, во буквална смисла на зборот – за што сведочеа и неколку ТВ прилози од кои се гледаше дека во контејнерите близу Собранието има расфрлано испринтани листови со овие амандмани.

(г) Во конкретниов случај, Собранието на РМ, благодарение на тоа што спикерот благовремено не закажа пленарна седница за повторна дискусија и гласање на вратениот закон, падна во задоцнување бидејќи го проби максималниот рок од 30 дена во кој владејачкото мнозинство имаше процедурално право да го преразгледа вратениот закон од страна на шефот на државата: „Ако Претседателот на Републиката одлучи да не го потпише указот за прогласување на законот, Собранието повторно го разгледува во фаза на трето читање, во **рок од 30 дена од денот на донесувањето**“ [чл. 173, ст.2 од Деловникот + чл. 38, ст.3 од Законот за Собрание на РМ]. Бидејќи законот првично е донесен на 11 јануари 2018, триесетдневниот рок – согласно општоважечките правила за сметање на времето (т.н. цивилна компутација) – истече на ден 11 февруари 2018, до кога законот требаше и мораше повторно да се усвои! За разлика од другите прескриптивни рокови, кога станува збор за ваков законски, незапирлив, објективен, непроменлив, позитивен, перемпторен и *преклузивен рок* (етимолошки доаѓа од лат. praeccludo = „заклучува/затвора“), базична одлика е тоа што неговото непочитување има екстинктивна, т.е. погасувачка правна природа – односно се губи и самото право кое што е орочено: во случајов, тоа е правото на парламентот повторно да го донесе истиот ветирани закон во истата неизменета форма.

(д) Следно што сторил г. Талат Џафери спротивно на Уставот, е тоа што тој – доколку смета дека имал право да го замени Претседателот на Републиката при потпишување на указот и негово праќање на објава во Сл. весник – требало

претходно **да се изземе од гласањето по законот**, што истиот не го сторил, туку гласал „ЗА“ – видно од службениот *Листинг за гласање*. Со ова, тој го игнорирал и грубо го прекршил чл. 82, ст.4 од УРМ кој експлицитно предвидува дека: „Кога претседателот на Собранието ја врши функцијата претседател на Републиката, тој учествува во работата на Собранието без право на одлучување“!

(ѓ) Конечно, собранискиот спикер го прекршил и чл. 67, ст.3 од Уставот кој ја регулира инкомпатибилноста на овој јавен функционер предвидувајќи дека: „Функцијата претседател на Собранието е неспојлива со вршење на друга јавна функција, професија или функција во политичка партија“! Имено, во контроверзната фуснота во која се даваат причините зошто Указот го нема неопходниот претседателски потпис, претседателот на Собранието самоволно се ставил себеси во улога на судија на Уставниот суд на РМ – прекршувајќи го притоа темелното начело на поделба на власта – и арбитрарно и сосем паушално самиот тој си **констатирал прекршување на Устав** од страна на Претседателот д-р Ѓорѓе Иванов, без притоа Собранието да има иницирано никаква постапка за импичмент, и без за тоа мериторно да се произнесе Уставниот суд на РМ, како врховна и ексклузивно надлежна инстанца за пресудување на ваквите квази-судски спорови – согласно чл. 87, ст.3 и чл. 110, ст.1, ал. 6 од УРМ. Тука изостанува тоа што Уставниот суд на РМ, а не претседателот на Собранието, е тој што има исклучива надлежност – по *службена должност* (ex officio) – да ги толкува и утврдува условите за престанок на функцијата Претседател на Републиката [в. чл. 87, ст.2 од УРМ].

2. УСТАВНАТА ПРАЗНИНА ТРЕБА ДА СЕ ПОПОЛНИ ПРЕКУ ПОСТОЕЧКИТЕ УСТАВНО-ПРАВНИ ОБИЧАИ И ВОСПОСТАВЕНОТО ПРЕЦЕДЕНТНО ПРАВО, Т.Е. ДОСЕГАШНАТА СУДСКА ПРАКСА

1) Т.Н. „ЏЕБНО ВЕТО“ ДОСЕГА Е ИСКОРИСТЕНО ДВА ПАТИ БЕЗ НИКАКВИ САНКЦИИ

Оваа наша уставна празнина досега беше [зло]употребена во два наврата: прв пат во 1997 – кога претседателот Киро Глигоров одби да го потпише *Законот за кривична постапка*, иако истиот се носи со двотретинско мнозинство гласови; и втор пат во 2001 – кога претседателот Борис Трајковски два пати одби да го потпише неморалниот и екстремно привилегирачки **Закон за пратеници**, кој потоа никогаш не ни влезе во сила! Оттука, бидејќи веќе има воспоставено *прецедентно право* (англ. *Case law*) за оваа суптилна уставноправна материја, не би постоеле правни пречки таа – во конкретив случај на противуставниот ЗУЈ – да може да се употреби и по трет пат, особено што тоа ќе биде во име на јавната полза и заштита на општиот интерес на граѓаните и на АСНОМскиот и унитарен карактер на Републиката.

2) УСТАВНИОТ СУД ВЕЌЕ ИМА СЛУЧАЈ НА ПОНИШУВАЊЕ УКАЗ БЕЗ ПОТПИС ОД ПРЕТСЕДАТЕЛОТ!

Нашата уставно-судска пракса веќе има санкционирано еден ваков небулозен и скандалозен случај во 1998 година, кога тогашниот претседател на Собранието на РМ Тито Петковски се обиде да го објави **Законот за употреба на знамињата преку кои припадниците на националностите во Република Македонија го изразуваат**

својот идентитет и националните особености (Сл. весник на РМ - 32/1997), без нужниот потпис на указот од страна на тогашниот Претседател на Републиката – Кирил Глигоров. Во овој познат судски случај којшто веќе се изучува во учебниците на правните факултети, Уставниот суд на РМ со право – како нецелосен акт кој не го содржи потребниот претседателски потпис – истовремено се впушти во оценување и го укина и *Указот за прогласување на законот бр. 08-2308/1* (8 јули 1997).

Во образложението на **Одлуката на Уставниот суд на РМ У.бр. 141/1997 и У бр. 146/1997** (18.XI.1998) на тогашниот кредибилен персонален состав на судот, каде што членуваа еминентни професори по право од типот на сега покојните проф. д-р Тодор Џунов и проф. д-р Милан Нетков – се вели дека уставотворецот предвидел само четири таксативно наведени ситуации по *номотехничкиот принцип на затворена листа* (numerus clausus) – кога собранискиот спикер може, исклучително и привремено, да го заменува Претседателот на Републиката – и тоа само во рестриktivно наброените случаи: (1) при смрт; (2) оставка; (3) трајна спреченост да ја врши функцијата; или (4) престанок на мандатот по сила на Уставот [чл. 82, ст.1 од УРМ]!!! Очигледно е дека, во конкретниов случај, не е исполнет ниту еден уставен услов кога функцијата Претседател на Републиката, алтернативно, би можел да ја врши претседателот на Собранието на РМ.

* * *

Врз основа на досегашното искуство при комуникацијата со Вашите служби, како подносител, БАРАМЕ да бидеме перманентно, навремено и **писмено известени** за понатамошното постапување, како и за исходот од оваа наша Иницијатива – согласно чл. 13 и чл. 22, ст.1-2 од Вашиот *Деловник за работа* (1992).

С к о п ј е
28 јануари 2019

ПП ЛЕВИЦА:
Застапник по закон/овластено лице:
доц. д-р Димитар Анасиев
